

Studiehæfte

Det Kongelige Teater

Napoli

Sæson 2009-2010

Målgruppe: 7.-9. klasse, gymnasiet/HF

Indhold

<i>Napoli</i> – en klassiker i nye klæder ...	s. 3
Bournonville, guldalder og Italien	s. 5
Handlingen i Bournonvilles <i>Napoli</i>	s. 7
Bournonville på tidsrejse	s. 8
Mennesket og naturen	s. 11
Spørgsmål til efterbehandling	s. 12

Skolebilletter

Skolebilletter til 40 kr. kan bestilles til alle de spille-dage, der er markeret som skoleforestillinger.

Se www.kglteater.dk for datoer.

Der skal bestilles min. 10 billetter for at opnå skolerabat.

Skolebilletter kan bestilles via formularen på www.kglteater.dk

Skolerabatten omfatter: Børnehaver, fritidshjem, SFO'er, fritidsklubber, folkeskoler, ungdomsskoler, privat- og friskoler, gymnasier, HF-studier, handels-skoler og øvrige anerkendte ungdomsuddannelser.

U25

Ønsker I billetter til spiledage uden for de udvalgte skoleforestillinger, kan der bestilles U25-billetter. U25-billetter giver 50% rabat i forhold til løssalgs-prisen. U25-billetter kan bestilles af alle under 25 år. For hver 10 bestilte U25-billetter kan der bestilles 1 lærerbillet.

U25-billetter kan bestilles via www.kglteater.dk og www.billetnet.dk

Medvirkende:

Koreografi: August Bournonville

Koreografi 2. akt: Nikolaj Hübbe

Iscenesættelse: Sorella Englund og Nikolaj Hübbe

Musik: Edvard Helsted, H.S. Paulli, H.C. Lumbye, Louise Alenius Boserup m.fl.

Scenografi og kostumer: Maja Ravn

Lysdesign: Mikki Kuntu

Dirigent: Graham Bond

Det Kongelige Kapel

Den Kongelige Ballet

Introduktion

Napoli i 1950'erne. Byen er styret af den kriminelle underverden, og enhver er sig selv nærmest. Omgivet af en by i forfald og armod står det unge par Teresina og Genaro, der af det reneste hjerte vil give hinanden løftet om evig troskab.

Sorella Englund og Nikolaj Hübbe kaster sig ud i en af de største udfordringer i dansk ballets historie: En ny version af Bournonvilles italienske eventyr, der mere end noget andet er Den Kongelige Ballets kronjuvel. Maja Ravns filmiske scenografi vil få de to iscenesætteres arbejde med karaktererne og dansen til at stå stærkt frem i dette spændende møde mellem Fellini og Bournonville.

Dette undervisningsmateriale kan bruges som indgangsvinkel til et fagsamarbejde mellem blandt andet dansk, dramatik og musik, og det kan indgå både som forberedelse til forestillingen og som efterbehandling heraf.

God fornøjelse med forestillingen – her i hæftet såvel som i teatret!

Napoli – en klassiker i nye klæder ...

Napoli har fået nye klæder på. Den forestilling, som du i denne sæson kan opleve på Det Kongelige Teaters scene, tager sig noget anderledes ud, end den gjorde ved Bournonvilles premiere i 1842. Men på den måde bliver forestillingen hverken *en ulv i få-reklæder* eller til *kejserens nye klæder*... Der er ikke tale om at forsøge at forbedre, at radikalt ændre kernen i forestillingen eller at forkaste det oprindelige værk. At denne nyfortolkning sker med respekt for det oprindelige, er hovedregel nummer ét. Det handler om at se på en klassiker gennem moderne øjne. Hvad kan en klassiker som *Napoli* sige os i dag som moderne mennesker?

Igennem de seneste år har man kunnet opleve nyfortolkninger af et utal af såvel danske som udenlandske skuespil- og operaklassikere på landets og ikke mindst Det Kongelige Teaters scener. Inden for balletten har tendensen dog været noget mere tilbageholdende. Dette har mange forskellige både praktiske, kunstneriske og holdningsmæssige årsager. Det dansetekniske sætter nogle regler op for, hvordan både kostumer og scenografi må være. Og idet man piller ved koreografien, piller man også ved hele ballettens fundament. Man kan sammenligne det lidt med at gå ind og ændre på Holbergs ord.

Denne sæsons udgave af *Napoli* er iscenesat af balletmester Nikolaj Hübbe og instruktør Sorella Englund. De har hele vejen igennem taget afsæt i Bournonvilles klassiske mesterværk, men samtidig også med et ønske om at give et nyt bud på klassikeren. Dette har resulteret i en forestilling, hvor vi lige pludselig befinder os omkring havnen i 1950'ernes Napoli. Det er ikke længere et lille charmerende fiskerleje, men en beskidt og industritung storbyhavn, som danner rammerne omkring historien om de to unge forelskede, Teresina og Gennaro. Hele 2. akt har fået helt ny koreografi og musik af henholdsvis balletmester Nikolaj Hübbe og komponist Louise Alenius Boserup. Det vil sige, at dansen og tonerne i denne akt er spritnye. Og også andre steder er der ændret detaljer og bevægelser.

Forestillingen bliver til ud fra den holdning, at klassikere ikke skal opfattes som statiske genstande. På denne måde bliver klassikerne til værker, der ustandseligt prøver nye klæder – og en klassiker som *Napoli* bliver et værk, som lever og ånder sammen med os.

Diskussion

- Diskuter i klassen eller i grupper, hvad der i jeres øjne definerer en klassiker. Hvordan bliver et værk til en klassiker? Prøv også at nævne, hvilke værker inden for forskellige kunstarter I ville opfatte som klassikere. Kan I komme i tanke om klassikere, som I har oplevet i nyfortolkninger?

Diskuter også nogle af følgende spørgsmål:

- Hvad sker der, når man ændrer på en klassiker?
- Hvor meget eller hvor lidt har man ret til at ændre?
- Skal man overhovedet ændre på klassikere?
- Hvem har ret til at ændre på en klassiker?
- Kræver det et særligt kendskab til f.eks. genre, værket, tidsperioden eller andet, for at man kan skabe en nyfortolkning? Eller er det bare først og fremmest vigtigt, at man har noget, man vil fortælle?

Bournonville, guldalder og Italien

Balletforestillingen *Napoli* blev skabt af det danske balletikon og koreograf August Bournonville (1805-1879). I den følgende artikel tager vi derfor indledningsvis udgangspunkt i den samtid, guldalderen, som Bournonvilles værk voksede ud af.

At drømme sig væk ...

Det København, som Bournonville levede i, var efter datidens målestok en kulturel metropol. På dette tidspunkt boede 90 procent af den danske befolkning stadig på landet, men det var i byen og ikke mindst i Københavns koncentrerede bykerne, at både tidens store kunstnere og det kulturforbrugende borgerskab befandt sig. Denne periode er blevet kaldt for den danske guldalder, en epoke, hvor mange af de danske kulturklenodier indenfor billedkunst, litteratur, musik og scenekunst blev til. Kunstneriske og intellektuelle personligheder som H.C. Andersen, Niels W. Gade, Søren Kierkegaard, Adam Oehlenschläger, H.C. Ørsted og August Bournonville havde alle deres faste gang inden for Københavns bymure, hvilket også resulterede i, at tidens nøglepersoner kendte og inspirerede hinanden på tværs af både kunstarter og videnskaber.

Guldalderens motiver inden for både musik, kunst, litteratur og ballet er romantiske og ikke realistiske fremstillinger af virkeligheden. Kunstværkerne skal i højere grad ses som idealer og drømmeforestillinger om, hvordan verden „i virkeligheden skulle have set ud“. Danmark og København havde i flere årtier været stærkt præget af en økonomisk og national depression. Store dele af København var i slutningen af 1700-tallet brændt ned, og i begyndelsen af 1800-tallet var byen udsat for englændernes bombardementer. I 1813 gik den danske stat bankerot, og i 1814 blev Danmark tvunget til at afgive sine landområder i Norge til nabolandet Sverige. Livet i hovedstaden var derfor på dette tidspunkt præget af modgang og trængsel. Kunsten blev af den grund en måde, hvorpå borgerskabet kunne drømme sig væk fra den triste og grå hverdag.

Mødet med Napoli

I 1841 rejste Bournonville af sted på en stor udenlandsrejse, hvor han blandt andet besøgte Italien. Det var dog ikke en frivillig rejse. Bournonville blev tvunget til at tage orlov i en periode fra teatret, efter at han havde brudt alle regler om god opførsel. Da en af hans forestillinger blev pebet ud af publikum, beklagede Bournonville sin nød direkte fra scenekanten til kongen, som sad på sin plads i kongelogen. Dengang var det meget ukorrekt at tale direkte til kongen. Derfor måtte Bournonville i en kort periode 'gå i eksil' fra teatret.

„Der blev liv i havnen, jeg så de halvnøgne fiskere med deres røde huer, jeg troede allerede at høre tambourinerne: vi steg i land, og jeg lærte at kende et folkefærd af en forbavsende lystighed og originalitet. Jeg sprang i vejret og klappede i hænderne, og tiggerdrengene, der bemærkede min glæde, hvinede højt i sky og vendte mølle i hundredvis omkring mig.“
Fra August Bournonvilles 'Et Teaterliv'.

Mødet med livet i den italienske fiskerby Napoli var en stor oplevelse for Bournonville. Han var betaget af befolkningen med det fyrige temperament. Den gådefulde bugt, som lå ud for byens kyst, virkede mystisk dragende på ham. Han besøgte også den berømte Blå Grotte på øen Capri ud for Napolis kyst. Han blev meget betaget af lyset og ekkoet i det store klipperum, og ud af denne betagelse opstod havånden Golfos overnaturlige rige.

„Den første følelse, der griber én, er glemsel af alt andet.“

Fra August Bournonvilles 'Et Teaterliv'.

Også musikken, ikke mindst den italienske dans tarantellen, inspirerede Bournonville. Under opholdet i Napoli begyndte enkelte melodistykker at tage form i hans hoved. Med udgangspunkt i tarantelmusikken blev de første idéer til hans nye ballet *Napoli* født.

„Tambourinen ranglede til en slags vise, der havde tarantellens rytme, men ord og melodi forsvandt i et gennemtrængende hvin. Vi stillede os i en grusdyng, og nu gik dansen for sig.“

Fra August Bournonvilles 'Et Teaterliv'.

Det eksotiske Italien

Det var ikke kun Bournonville, der var fascineret af Italien og den italienske kultur. På den tid var Italien for den almindelige borger mange dagsrejser væk, og det liv, der her blev levet, var derfor også fremmed og spændende. Mange af nøglepersonerne fra datidens kunstneriske miljø rejste til landet på enten kortere eller længere ophold. Nogle bosatte sig der endog i lange perioder af deres kunstneriske virke. Set med datidens danske øjne rummede landet en historisk og kulturel rigdom, som var ukendt under de nordiske himmelstrøg. Modsat i dag blev Italien dengang anset som et yderst eksotisk og fremmedartet land.

Mange af de billedkunstnere, der besøgte Italien, havde fremstillet det brogede, sydlandske liv i deres malerier. Da de vendte hjem, kunne borgerskabet beundre billederne på flere af Københavns kunststudstillinger. Ud fra billedernes motiver mente man at have et klart billede af, hvordan livet var i det fjerntliggende, farverige og sorgløse Middelhavsland. Men som det altid gør sig gældende med vores fortællinger om det eksotiske, var datidens billeder i allerhøjeste grad også en idyllisk og romantiseret fremstilling af det italienske liv. Skildringerne blev til i en blanding af oplevelser og drømme, af fakta og fantasi. Det samme gør sig gældende med Bournonvilles beskrivelse af livet i Napoli.

Bournonvilles ballet *Napoli* blev hurtigt meget populær blandt balletpublikummet i København. Siden hen er balletten også blevet populær på mange andre balletscener rundt omkring i verden. I dag regnes *Napoli* for at være Bournonvilles hovedværk og et typisk eksempel på både hans og periodens balletter.

Handlingen i Bournonvilles *Napoli*

Her kan du læse, hvordan historien om de to elskende Teresina og Gennaro udfoldede sig i Bournonvilles oprindelige fortælling. Det er herfra, iscenesætteerne Nikolaj Hübbe og Sorella Englund har taget afsæt i deres arbejde med forestillingen 'Napoli'.

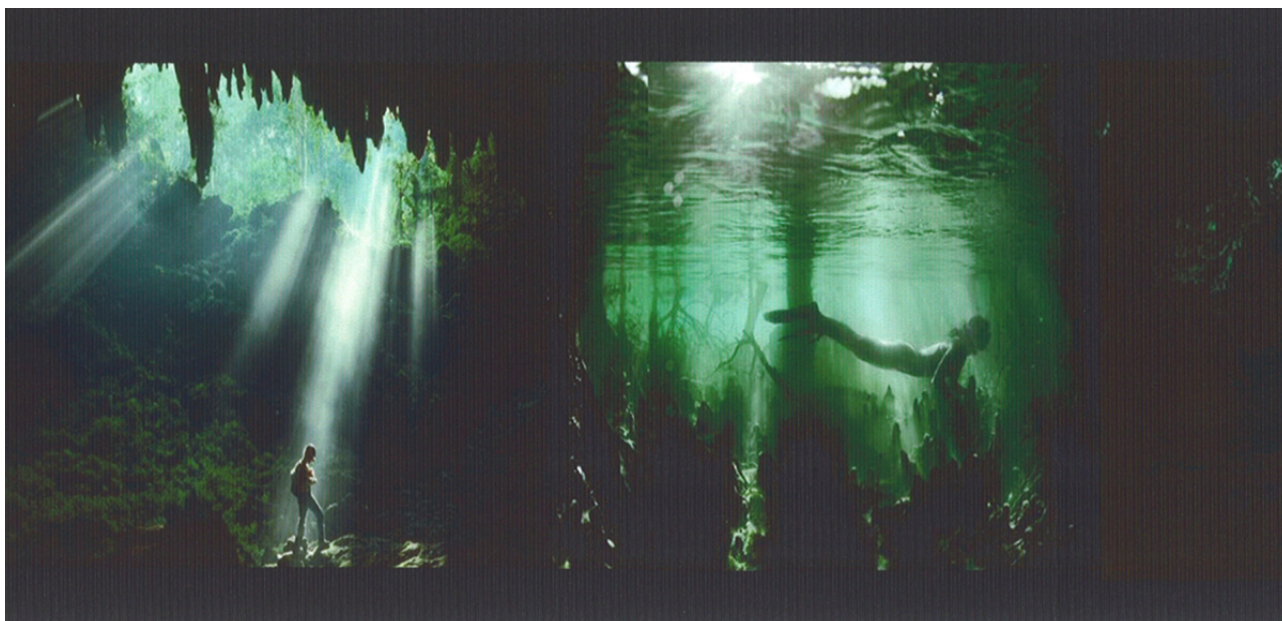
Da tæppet går op, befinder vi os i et lille fiskerleje ved den italienske by Napoli. Det er aften, og havnen summer af liv. Den unge pige Teresina venter spændt på, at hendes kæreste Gennaro, som er fisker, skal komme i land med dagens fangst. Da Gennaros båd har lagt til og losset sin fangst, sejler det unge par alene ud på havet for at nyde hinandens selskab.

Det trækker op til uvejr, og midt i en voldsom storm kæntrer Gennaros båd. Gennaro får reddet sig i land, men Teresina er forsvundet. Alle i byen regner hende for død, og Gennaro bliver beskyldt for at være ansvarlig for pigens død. Dog får Gennaro munken broder Ambrosios forståelse og tilgivelse. Gennaro sejler igen ud på havet for at søge efter sin elskede.

Teresina er ikke død. Hun er blevet reddet af overnaturlige havnymfer, najader, der fører hende til deres hjem, Den Blå Grotte på øen Capri. Her forelsker havånden Golfo sig i Teresina og afviser hendes ønske om at komme tilbage til sin kæreste i Napoli. Golfo fortryller Teresina således, at hun glemmer alt om Gennaro og Napoli, og hun forvandles til en havnymfe.

Gennaro har dog ikke opgivet håbet om at finde sin kæreste, og han ankommer til Den Blå Grotte. Golfo forsøger at skræmme ham væk med både farer og fristelser, men Gennaro er viljestærk og glemmer ikke tanken om sin elskede Teresina. Først kan Teresina slet ikke genkende Gennaro. Men da han tager den kristne medaljon frem, som broder Ambrosio har givet ham med, husker hun pludselig både sin kærlighed til Gennaro, og hvem hun er. Fortryllelsen er hævet. Den ægte kærlighed og kristendommen har sejret over den overnaturlige havånd Golfo.

Sammen vender Teresina og Gennaro tilbage til Napoli. Da byens befolkning forstår, at det er med kristendommen og kærlighedens magt, at det unge par har sejret, bliver de modtaget med glæde, dans og fest.

Bournonville på tidsrejse

- interview med balletmester Nikolaj Hübbe

Hvad sker der, når vi flytter tingene ud af deres kontekst? Hvad sker der, når Bournonvilles ballet bliver sendt på tidsrejse? Når den pludselig flyttes 100 år frem i tiden og i stedet foregår i 1950'ernes Napoli. En by i både fysisk og moralsk forfald, som styres med hård hånd af den kriminelle underverden.

Jeg har sat balletmester Nikolaj Hübbe stævne for at høre lidt mere om de tanker, der ligger bag nyiscenesættelsen af *Napoli*. En klassiker, som Hübbe selv i sin aktive karriere som solodanser har danset et utal af gange. I samarbejde med instruktør Sorella Englund sender han den nu på scenen i et helt nyt snit – et snit, hvor den er både mere beskidt og mere moderne, end den nogen sinde har været før. Jeg er nysgerrig, for hvorfor har man overhovedet valgt at gøre netop dette? Og hvordan går man i det hele taget til en klassiker som denne? Nikolaj Hübbe fortæller:

„Det første 'hvorfor' for mig kom, da jeg overværede en opførelse af balletten, hvor der var hen ved 80 dan-

sere på scenen. Jeg mistede fokus. Jeg vidste simpelthen ikke, hvor jeg skulle lægge mit blik. Derfor ville jeg gerne rydde lidt op. Det var blevet til en stor, rodet og blandet landhandel. Jeg kunne godt tænke mig at fokusere den lidt igen.“

At Bournonville hele tiden under arbejdet har været med i kulisserne og i tankerne, er der da heller ingen tvivl om. Bournonville er ikke blot en del af iscenesætternes egen balletopdragelse, men også en vigtig del af den danske ballettradition:

„Vi tager udgangspunkt i historien. Og så skæver vi hele tiden til Bournonville, for han er jo inspiratoren. Jeg håber ikke, at folk vil se det som et opgør eller lignende. Det er det slet ikke. Han er med hele tiden, men det er jo bare ham gennem os. Hvis der er ændret noget, er det jo kun qua ham, at vi er kommet dertil. Det er gjort fra hjertet.“

Alligevel får historien i denne nye udgave også en anden klang. Personerne bliver rundet med moderne øjne. Det beskidte kommer frem af gemmerne, og seksualiteten bliver pakket mindre ind.

„Vi følger mere eller mindre historien, men det bliver ikke den Teresina og den Gennaro, som man kender fra tidligere. Gennaro er stadig naturens glade søn, men Teresina er måske knap så ærbar, i forhold til, hvad man er vant til. Vi ville gerne have, at den blev lidt beskidt, fordi det altid har været det der smukke genrebillede.“

Bournonville skriver jo selv dagbog under sit besøg i Napoli og skriver om det beskidte, de fattige, de prostituerede og lazaronerne. Men han tager det ikke med i sin ballet. I breve til sin kone fortæller han om, hvor rå byen er, men også at han synes om det. Han kan godt lide den råhed. Napoli har jo altid været Italiens hovedstad for rosset og rakkerpakket.“

Og netop det beskidte, forureningen både på det menneskelige plan og på naturens plan, har fået en fremtrædende rolle i denne opsætning af balletten. *„Det er en by i forfald – både menneskene og naturen. 'Napoli' handler jo om naturen, der tager denne yng-*

ling – byens perle. Og derfor syntes jeg, at de to ting kunne fungere sammen. Den handler om vores forhold til naturen – hvad vi gør ved den, og hvad den gør ved os. Og i Napoli tager naturen – havet – også det smukkeste som byen har, nemlig Teresina. Byen vil for sin skyld slet ikke have, at de to elskende, Teresina og Gennaro, får hinanden. Og derfor må byen også lære – den må lære at gå efter hjertet og ikke pengene.“

Noget, der ikke har forandret sig, er kærligheden – Teresinas og Gennaros kærlighed til hinanden. Den er, som kærligheden er, uden forældelsesdato. Og netop kærligheden får lov til at stå måske endnu stærkere frem i denne udgave af balletten:

„Det er stadig kærligheden og kærlighedsbudskabet, som det drejer sig om. Det er der jo faktisk ikke noget nyt i. Men vi prøvede at gøre det stærkere – at kærligheden kan overvinde selve døden. I forestillingen har den fået en ekstra tand der, for kærligheden her kan trække Teresina ud af dødens klør. Og døden her har ikke mindst også en seksuel karakter. Den gamle Golfo bliver i vores udgave mere til en decideret dødsfigur. Som den græske myte om Orfeus og Eurydike, der kommer til Hades. I Golfos rige er Teresina ved at drukne. Hele 2. akt bliver en lang drukne-akt, hvor Døden hele tiden trækker i hende, og hvor Døden samtidigt også bliver spændende og virker dragende på hende. Det er kærligheden til Gennaro, der til sidst redder hende.“

At det netop er denne 2. akt, som har undergået de mest radikale ændringer, er der flere grunde til:

„Bournonvilles egen udgave af 2. akt findes jo slet ikke. 1. og 3. akt findes jo direkte nedskrevet fra Bournonvilles hånd, men 2. akt blev han aldrig glad for. Han blev ved med at lave om i det. Og derefter har flere lavet ændringer heraf, bl.a. Harald Lander. Så den findes ikke mere fra Bournonvilles hånd. Samtidigt er det også et helt andet univers – et slags dødsunivers. Og døden kan du ikke sætte ind i et tidsperspektiv. Døden er jo bare døden.“

Men hvorfor blev det så til Napoli a la Fellini i 1950'erne? At man på denne måde har skruet tiden 100 år frem, er der flere både kunstneriske, kostumemæssige og historiske grunde til. Nikolaj Hübbe fortæller lidt herom:

Kort om Fellini

Federico Fellini (1920-1993) var en italiensk filminstruktør. Han regnes for at være en af de største. Han har haft stor indflydelse i filmens verden og har virket som en stor inspirator for senere filminstruktører. I sine film blandede han ofte virkelighed med surrealisme og groteskhed med humor. Fellinginis filmkarakterer – befinder sig ofte i en modløs og håbløs tilstand – i en tid hvor gamle idealer bliver skubbet af pinden for nye værdier, og hvor populærkulturen, det hurtige og nemme sætter et helt nyt tempo. Med sine film sætter Fellini ofte spørgsmålstegn ved det moderne menneske, dets dilemmaer og moral.

*„At det lige præcis blev til Napoli i 1950'erne, var der flere grunde til. Både genremæssigt, kostumemæssigt og historiemæssigt var der flere pile, der pegede i denne retning. Vi rejste til Napoli, og så kom det der Fellingiske univers bare til os. Hele hans univers af underlige små, skrå eksistenser på én gang fyldt med groteskhed og humor. Figurer, som han henter fra *commedia dell'arte* (italiensk pantomimeteater fra 1500-tallet, red.). Og Bournonville bruger jo også karaktererne fra *commedia dell'arte* – det unge forelskede par, som ikke må få hinanden. Disse arketyper, som vi også kan finde dem i pantomimeteatrets Pjerrot og Columbine.“*

*„Hele udgangspunktet er jo Napoli i 1950'erne – i et Fellingisk univers. Det er 1950'erne – på en gang præget af uskyld og gullasch. Af industrien, der lige pludselig kommer til Europa, og en masse mennesker, der kommer til penge. Lidt ligesom i *Matador*, hvor verden efter krigen lige pludselig bliver vendt op og ned. Industriens indtog og fabrikkerne. Og også forureningen blev først rigtig fremtrædende i 50'erne. Da plastiken og disse svært nedbrydelige materialer kom fra fabrikkerne.“*

„Også modemæssigt var der noget at hente. Hvis man skal kunne danse i noget, der ligner et klassisk balletskørt, så havde 50'erne faktisk strutskorter. Så der er en masse kostumemæssige ting, som kan lade sig gøre, hvor du stadig har respekten for det gamle, og hvor det kan lade sig gøre rent visuelt, sådan at trinene kan fungere. Man skal jo huske på, at der er en korrespondance mellem, hvordan tøjet er, og hvordan trinene er.“

Alle disse tanker og planer skal danne grundlaget for den forestilling, som får premiere på Det Kongelige Teaters Gamle Scene i begyndelsen af november måned. Men hvor langt er selve processen omkring forestillingen så nu? Mange tanker er gjort, men det er først nu, at tingene skal mødes; at musikken, koreografien, scenografien og meget mere møder hinanden, og det hele skal gå op i en højere enhed. Det kan være en nervepirrende proces, ikke mindst når man går ind og piller ved noget så velkendt og klassisk, som *Napoli* er.

„Vi har lavet alt forarbejdet – rammerne er skabt – og vi har en masse idéer. Og Louise Alenius Boserup har skrevet musikken. Nu skal vi så i prøvesalene og skabe det, hvor vi går ind og piller ved selve værket. Det er den proces, der sker her i de sidste to måneder inden premieren, hvor de helt konkrete ændringer bliver til. Jeg kan næsten få helt kvalme af at tænke på det. For vi går jo ind og piller ved noget, som alle har en holdning til. Og også os selv i arbejdsgruppen. Vi diskuterer om de forskellige karakterer i balletten: „Skal hun være prostitueret, eller skal hun være bordelmutter“, og så videre ... Det har været en fantastisk sjov proces at være med i.“

Resultatet af processen, samarbejdet og alle disse tanker får vi lov at se, når Den Kongelige Ballet første gang går på scenen i begyndelsen af november for at danse *Napoli*. God fornøjelse i teatermørket!

Mennesket og naturen

Menneskets forhold til naturen er på mange måder en kompleks størrelse. På den ene side er vi som mennesker jo unægtelig et produkt af naturen. Alligevel har mennesket op gennem tiden set sig selv mere eller mindre adskilt herfra. Vi har flyttet os selv ud af naturen. Nogle gange har forholdet mellem mennesket og naturen været set som et modsætningsforhold, nogle gange som et slægtskab og andre gange som direkte fjendskab.

Op gennem tiden har den omkringliggende tidsånd været skelsættende for, hvordan synet på naturen har været. I middelalderen var naturen et bevis på Guds magt. Naturen var udtryk for en slags guddommeligt trussel eller dommedagstrussel. I barokken og oplysningstiden blev forholdet omformuleret. Naturen blev nu nærmere anset for at være en finmekanisk maskine. Det var nu menneskets iscenesættelse og tæmning af naturen i f.eks. de store symmetriske haveanlæg, der var fremherskende. I den efterfølgende romantik og dermed også i guldalderen ændredes forholdet mellem menneske og natur sig på ny. Naturen var ikke længere mekanisk, men derimod en stor, levende, besjælet organisme. Mennesket og naturen var ikke adskilte. De var derimod beslægtede eller sammenvævede. Efterhånden måtte den romantiske tanke vige pladsen for den fremvoksende industrialiserings fortrængning af naturen og de naturforestillinger, der dermed fulgte.

Og hvordan er vores forhold til naturen så i dag? Forholdet er måske mere komplekst nu end nogen sinde før. For på den ene side ønsker vi, og formår til dels, at tæmme og påvirke naturen, som det passer os. Vi ser os selv som herskere over naturen og dens kræfter og ressourcer. Men ofte går det også galt – naturen svarer igen – naturkatastrofer og klimaforandringer synes at vælte ind over os. Naturen svarer igen, som det sker for byen Napoli i historien, da havet (naturen) tager Teresina.

Forslag til arbejdsopgaver

- Find eksempler på værker inden for eksempelvis malerkunst, litteratur og scenekunst fra guldalder-epoken, som belyser forholdet mellem menneske og natur.
- Hvordan adskiller dette sig fra den moderne forestilling om forholdet mellem menneske og natur? Find eksempler på dette forhold i moderne kunst, musik m.m.
- Læs filosofiske tekster omkring emnet, f.eks. H.C. Ørsted: *Aanden i Naturen*, 1856; A. Spirkin: *Dialectical Materialism* / Kapitel 5 (*Man in the realm of Nature*); Progress Publishers 1983.
- Besøg f.eks. også udstillingen *Nature strikes back* på Statens Museum for Kunst (10. oktober 2009 - 7. marts 2010).

Spørgsmål til efterbehandling

- Hvad syntes du om balletten? Hvad gjorde mest indtryk på dig?
- Var det anderledes, end du havde forventet?
- Hvordan adskilte historien i denne udgave af *Napoli* sig fra Bournonvilles oprindelige fortælling?
- Hvordan påvirkede disse nye elementer din oplevelse heraf?
- Hvilke scenografiske og koreografiske virkemidler blev der brugt til at vise forskellen mellem virkeligheden (*Napoli*) og underverdenen (havånden Golfos rige)?

Det Kongelige Teater

© Det Kongelige Teater og
Musikken i Skoletjenesten
2009

Tekst: Ulla Hahn Ranmar/
Skoletjenesten

Foto: Det Kongelige Teater

Layout: Kristin Wiborg/
Skoletjenesten

DKTundervisning

- Hvordan lyder en tenor?
- Hvad koster Det Kongelige Teater?
- Hvilket skuespil har været spillet flest gange?
- Hvad laver en balletdanser inden en forestilling?

Få svar på disse og mange andre spørgsmål på DKTundervisning.

Et 360 graders site til brug i undervisningen.

Du finder DKTundervisning på www.kglteater.dk/skoler eller

www.skoletjenesten.dk/sider/Undervisningsmateriale

Det Kongelige Teater

Skoletjenesten

Skuespil

Opera

Ballet

Bag tæppet

Om Det Kongelige Teater

Pædagogiske tilbud

Info

Studie-materiale

Opgaver og spil

Velkommen til DKT undervisning.

DKT undervisning er et web-site, som henvender sig til børn og unge, der vil vide mere om Det Kongelige Teater.

DKT undervisning er lavet i et samarbejde mellem Skoletjenesten og Det Kongelige Teater.

Ved hjælp af cirklen til venstre kan du navigere rundt i DKT undervisning.

Klik på et af punkterne for at komme i gang.